

andre, der afviger en lille smule, er mulighederne for at komme ind på arbejdsmarkedet igen ganske små. Hvis man først er ude, er man bagest i rækken.

Regeringens væsentligste indsats på dette område har været at etablere et statsautoriseret pseudoarbejdsmarked for dem, som det almindelige arbejdsmarked har udstødt.

Det ser ud til, at når ordningen med jobtræning og puljeforbud er fuldt udbygget, vil der være behov for op imod 100.000 først og fremmest offentlige arbejdspladser af denne karakter, hvis lovens bogstav vel at mærke skal følges. Da den type job skal rumme ekstraordinære opgaver, er det svært at se, hvor der skal blive plads til at udføre alt det ordinære arbejde på normale vilkår.

Den langsigtede løsning ligger jo snublende nær. Hvorfor ikke udbyde alle disse opgaver som fuldt normale, ordinære job? Det har vi netop stillet forslag om og har taget med i finanslovforhandlingerne. Det vil være den bedste løsning, også i forhold til den offentlige sektor. Det vil være det bedste for de arbejdsløse, der dermed får et egentligt jobperspektiv i deres arbejde.

Men hvor er alle regeringens initiativer, der skulle sætte ind, før udstødning er en realitet? Hvor er sikringen af et ordentligt arbejdsmiljø både fysisk og psykisk? Hvor er sikringen mod ensidigt, gentaget arbejde, som regeringen har lovet initiativer om, der rækker videre end et par puljer til forsøg? Og hvor er indsatsen mod antallet af dødsulykker, et tal, der på det sidste er helt uacceptabelt og viser, at der er en kraftig stigning? Der er teknologi og viden til at bringe dette tal ned til nul, så når det ikke sker, må det være viljen og modet, der mangler.

Det er klart, at Enhedslisten som et socialistisk parti må være i fundamental opposition til meget af det, som regeringen står for, og som regeringen for det meste sammen med de borgerlige sætter igennem i salen. Vi betragter f.eks. opbygningen af Den Europæiske Union som værende i fundamental modsætning til vores socialistiske visioner, som skal være et ligeværdigt samarbejde imellem suveræne stater og folkeslag. Vores internationalisme kan ikke reduceres til eurocentrisme, europæiske stormagtsdrømme og centralt dirigerede bureaukratier.

En sådan position bliver naturligvis ikke formildet af statsministerens tale, al den stund vi ved, at regeringen konstant fifler med de fire undtagelser og konstant sætter pejlemærker efter mere Union.

Vi betragter også den til mani grænsende fokus på vækst i bruttonationalproduktet som en trussel mod det røde og grønne projekt, det solidariske og økologiske projekt, som Enhedslisten står for. Den blinde vækst, som er markedsøkonomiens karakteristikum, er desværre blevet regeringens hovedbanner, og tilsyneladende skal alle spørgsmål indrettes efter denne markedsøkonomiske formel.

Vi vil gerne pege en anden vej.

Men at vi fra Enhedslistens side fra tid til anden påpeger nogle ting, som vi mener regeringen kunne gennemføre sammen med Enhedslisten, ændrer ikke ved, at Enhedslisten er ganske klar over, at der er en afgrund mellem regeringen og Enhedslisten på en række områder. Der er som nævnt en afgrund, når det drejer sig om EU-spørgsmål, og der er en afgrund, når det drejer sig om at udbygge demokratiet på alle områder. Regeringen har en usædvanlig forkærlighed for udemokratiske styringsinstrumenter som f.eks. det, vi ser med Hovedstadens Sygehusfællesskab. Der er en afgrund mellem Enhedslistens antimilitarisme, fredspolitik, ikkekonfrontationspolitik og syn på Danmarks militære stilling og det, vi ser med regeringens forbrug af penge på området, og de opdrag, som regeringen roder den danske stat ud i. Der er en afgrund mellem Enhedslistens position på det socialpolitiske område og regeringens forkærlighed for brug af tvangsinstrumenter og moralske påpegninger af, at nu skal de smalleste skuldre bære hele læsset – om ikke andet så for et syns skyld. Ja, der kunne nævnes mange flere steder, hvor der er en afgrund til forskel.

Men det har fra starten været en præmis, som vi fra Enhedslistens side har taget udgangspunkt i, og at Enhedslisten ikke omgående foreslår denne regerings afgang, skyldes alene, at afgrunden mellem os og de reaktionære partier, Venstre og De Konservative og de to Fremskridtspartier, er endnu større. Det er vigtigt for den socialistiske venstrefløj, at den ikke rammes af total farveblindhed, men vi må dog konstatere, at vi adskillige gange har været i tvivl om vores evne til at skelne farver trods kollektive anstrengelser. Vi har jo konstateret, at regeringen Nyrup Rasmussen blot har fortsat den politik, som de tidligere, konservativt ledede regeringer førte på det økonomiske område, dvs. dele gaver ud til de rige og straffe de fattige for de deraf manglende penge i statskassen.

Men vi er også praktiske mennesker i Enhedslisten, og derfor vil vi naturligvis ikke